

*Surový príbeh o odvážnom boji
mladého dievčata a muža, ktorý ho ovláda.*

*temné
kone
susan
mihalic*

Ljndeni

Temné kone

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Susan Mihalic

Temné kone – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

temné kone

susan mihalic

temné

kone

Ljndeni

Susan Mihalic: Dark Horses
Copyright © 2020, by Susan Mihalic
Translation © Beata Horná, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3084-6 (1. zverejnenie, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-566-3129-4 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-3130-0 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3131-7 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

Pre Penny a Janet
Kiežby ste tu boli

- Jeden -

Lieky ešte celkom nezabrali.

Rozbehla som sa na dievčenské toalety a moje kroky sa na chodbe hlasno ozývali. Vrazila som do dverí a ovanula ma vôňa dezinfekcie s čerešňovou arómou. Vbehla som do prvej kabínky, stisla kolená a rýchlo som zastrčila západku na dverách. Zápal močového mechúra som nemala už roky. Dúfala som, že to prejde samo, ale keďže včera som začala cikať krv, hoci nerada, musela som to povedať mame. Bez slova mi podala jedno zo svojich antibiotík na predpis. Už boli po expirácii, ale zdalo sa, že pomáhajú. Avšak ani zďaleka som nebola v špičkovej forme a o päť minút mal po mňa prísť ocko, aby sme spolu vyrazili na trojdňovú súťaž.

Cítila som nutkanie na močenie, ale nevyšla zo mňa ani kvapka.

Dvere na dievčenských toaletách sa otvorili a ticho zabuchli.

„Štvrtáci už dokonca nesmú chodiť na obed mimo školského areálu a tá malá konská tretiačka si pokojne odchádza každý deň o jednej! Koľko je teraz? Pol dvanástej? A už je preč! Aká je to spravodlivosť?“

„Žiadna.“

Nemusela som vidieť špičky ich topánok, aby som vedela, že je to Sass Stewardová a Annabelle Hardyová.

So Sass sa chceli všetci priateliť, ale len z preventívnych dôvodov, aby sa nestali jej terčom. Ja som však medzi nich

nepatrila. So Sass sme boli na nože už od základnej školy. Tou malou konskou tretiačkou myslela mňa.

„Prečo má zvláštne privilégia?“ spýtala sa Annabelle.

Z kabínky o kus ďalej sa namiesto odpovede ozval dlhý hlasný prd.

„Ty prasa,“ poznamenala Annabelle.

„Ja nie, ale matka tej koniarky s nohami obkrútenými okolo krku pána Dashwooda na vyhliadke.“

Na držiaku sa zakrútil toaletný papier.

„Ledina mama ich videla na vlastné oči. Ležali na zadnom sedadle jeho kombi a nohy jej trčali vo vzduchu. Vieš si to predstaviť?“

„To je choré.“

„Určite bola opitá. Ale to vysvetľuje, prečo má Roan...“ Sass spláchla záchod, „zvláštne privilégia. Jej matka spí s riaditeľom školy. Do kelu! Zlomila som si necht.“

„To nič, mám pilník,“ upokojovala ju Annabelle.

Dvere na Sassinej kabínke sa otvorili a okolo prepochoďovali jej modré mokasíny.

Ako vraví ocko, prekážkam treba čeliť.

Vytiahla som si nohavičky, stiahla sukňu a otvorila som dvere dokorán. „Dovolíš?“

Annabelle na mňa vyvalila oči a Sass zamrzol úsmev na perách. Som vyššia ako ony a chrbát mám po rokoch jazdenia na koni pevný a rovný ako pravítko.

Podišla som k umývadlu a otočila kohútikom. „Po prvé, obidve ste sprosté cundry.“

Vyrazilo im to dych, akoby som ich uderla po tvári. To slovíčko bolo všemocné, hranica, ktorú by sa nikdy neodvážili prekročiť.

„Po druhé, moja mama nemá s mojimi skoršími odchodmi nič spoločné, takže vaše reči o zvláštnych privilégiách sú úplne mimo.“ Namydlila som si ruky. „A po tretie, nikdy by sa nespustila s mužom, ktorý nosí pričesok.“

Opláchla som si ruky, papierovú utierku som hodila do koša a so vztýčenou hlavou som vypochoďovala na chodbu. Hnev a adrenalín ma hnali k mojej skrinke. Čo sa mama už načisto zbláznila?

Dvere na dievčenskej toalete sa otvorili a zabuchli. Blížili sa ku mne kroky. Vytiahla som tú najhrubšiu knihu, na ktorú som narazila, a bola som pripravená tresnúť ňou Sass po hlave, ak by ešte povedala jediné slovo.

Keď prechádzali okolo mňa, Sass teatráľne zašepkala: „Matka fľandra a dcéra koniarka.“

Šmarila som po nej učebnicu biológie, no uhla sa a kniha s hlasným buchotom dopadla na zem. Obe sa rozbehli po chodbe a zmizli v počítačovom laboratóriu. Annabelle mi ešte z dverí stihla ukázať prostredník a Sass niekoľkokrát strčila a vytiahla ukazovák z kruhu vytvoreného z prstov druhej ruky.

Keď som sa zohla po knihu, z učebne chémie vystrčil hlavu pán Griffin a zamračil sa.

„Prepáčte, spadla mi na zem.“

Skepticky si ma premeral a zavrel dvere.

Keď som vyšla z budovy, sadla som si na jednu z mramorových lavičiek a na slabom novembrovom slnku som čakala na ocka. Ak o tom ešte nevie, mám mamu varovať? Nie, proti oc-kovi sa ísť neoplatí. Vždy vyhrá. Mám varovať jeho? Nie, v žiadnom prípade. Celý víkend by mal zlú náladu. Najlepšie urobím, ak sa budem tváriť, že o ničom neviem.

Po tomto rozhodnutí som sa upokojila a dokázala som myslieť aj na niečo iné ako na stratégiu. Moji rodičia nemali šťastné manželstvo. Jej nevera ma neprekvapila, lenže ako môže byť taká neopatrná? Vyhliadka bola na okraji úzkej, kľukatej cesty, ktorá viedla rovno k nášmu domu. Často sa tam stretávali tínedžeri, ale na nohy vo vzduchu to bolo priveľmi verejné miesto. Navyše, mama a pán Dashwood už neboli tínedžeri. Čo si myslela? Mama ocka stále provokovala, ale toto bolo fakt cez čiaru.

Nemohla som si však dovoliť rozptyľovať sa maminými výstrelkami. Musela som sa sústrediť. Middletonske pohár bola malá, ale prestížna súťaž pre pozvaných účastníkov. Šestnásť rokov budem mať až o mesiac a v pätnástich som bola najmladšia súťažiaca, akú kedy pozvali na preteky.

Ocko so mnou pravidelne robil cvičenia, v ktorých som si vizualizovala úspech. Predstavovala som si, že všetky problémy sú kone, ktoré jeden po druhom vediem do boxov v stajni. Mama má románik. Ocko to zistí, možno už o tom vie. Širia sa klebety. Močový mechúr ma páli a pichá ma v ňom. Rýchlo som zavrela dvere na stajni.

Kým ockov Land Cruiser vošiel do brány z tepaného železa, sebadôvera sa mi vrátila. Príjemný pocit z očakávania prehlušil chuť na dúšok bourbonu.

„Si pripravená súťažiť a vyhrať?“ spýtal sa, keď som nastúpila.

„Pripravená.“

„Už sa cítiš lepšie?“

„Áno, pane.“ Rýchlo som premýšľala, čím by som odpoveď rozšírila na prijateľnú dĺžku, pretože ocko považoval krátke odpovede za neslušnosť. „Antibiotiká zabierajú.“

„Výborne. Tvojej mame som povedal, že si už na tom tak dobre, že môžeš jazdiť. Je to tak?“

„Áno, pane, cítim sa oveľa lepšie.“ Nebola to pravda, ale na tom nezáležalo. Dôležité bolo, že mamu spomenul bez toho, aby to vyznelo tak, že ju ide zabiť, čo znamenalo, že o jej nevere ešte nevie. Znel blahosklonne a povýšenecky ako vždy. K takémuto postoju ho viedli už od počatia. Montgomeryovci boli výnimoční. Keď vyrastal, neustále to počúval od svojho otca a ja som to zasa neustále počúvala od neho.

Pomaly sme prechádzali hustou premávkou v meste. Týždeň pred Dňom vďakyvzdania bol Sheridan mimoriadne rušný. Množstvo ľudí si prišlo fotografovať jesenné farby v údolí Shendaoah. Na dverách obchodov so starožitnosťami lemujúcich

námestie viseli indiánske vence z kukurice a okná zdobili záplavy tekvic so strašiakmi.

Ocko preklúčkovať okolo muža, ktorý do dodávky nakladal starý stôl natretý mliečnou farbou.

Keď sme sa konečne dostali na aleju vedúcu na diaľnicu, spýtal sa ma:

„Naozaj ti je lepšie, srdiečko? Si akosi ticho.“

„Premýšľam o drezúrnej skúške.“ Presne na to som mala myslieť, lenže myseľ mi zakaždým zabľúdila k mame.

„Čo nasleduje po predĺženom kluse na diagonále?“

S úľavou som odpovedala. Drezúra dávala zmysel. „Desaťmetrový polkruh s návratom na značku B.“

„Čo ide pred zmenou vedúcej nohy na stredovej čiare?“

„Dvadsaťmetrový polkruh.“

S Jasperom sme trénovali jednotlivé cviky vrátane prechodov, ale celú skúšku sme odjazdili len zopárkrát, takže nebude schopný predvídať, čo nasleduje. Okrem toho som si predstavila našu vstupnú halu ako zmenšeninu drezúrneho obdĺžnika a celú skúšku som si prekráčala, preklusala a precvákala na vlastných nohách najmenej dvadsaťkrát.

„Tvoja posledná súťaž v tomto roku,“ poznamenal ocko.

„Kiežby som mohla súťažiť aj v zime.“

„Kone potrebujú odpočinok.“ Obzrel sa cez plece a vyšiel na diaľnicu.

Cesta zo Sheridanu do Middletonu trvala len deväťdesiat minút, čo nebolo veľa, ale dosť na to, aby sme tam zostali na noc. Zvyšok cesty som strávila tým, že som si v mysli prechádzala krok za krokom drezúrnú skúšku a zakaždým som z nej urobila dokonalé vystúpenie.

Cez bránu pre súťažiacich sme vošli na závodisko a pomaly sme sa trmácali okolo radu stajní.

Súťažné jazdenie je svet sám pre seba. Väčšina jazdcov, ktorí vykladali svoje kone a motali sa okolo, boli moji vážni súper.

Zakývala som Michaelovi Elliotovi, ktorý ma odignoroval, ale úklonom hlavy pozdravil ocka a previedol Charlatana, svojho statného sivého plnokrvníka cez chodník pred nami.

Zaparkovali sme za stajňou H. Ocko ukázal na náš karavan, ktorý stál opodiaľ v rade podobných drahých vozidiel, a podal mi kľúče. „Chod' sa prezliecť a vráť sa sem. Jasper je v boxe H-6.“

Zo zadného sedadla som si vzala vak s oblečením a cez trávnik som zamierila ku karavanu.

V prvom rade som šla na toaletu. Nutkanie na močenie už nebolo také kritické ako predtým a vyšiel zo mňa slabý prúd moču, čo bol pokrok. Zvliekla som zo seba školskú uniformu, obliekla si jazdecké nohavice a obula čižmy. Vlasy som si stiahla do konského chvosta a stočila do uzla. Keď som bola hotová, pozrela som sa do zrkadla na dverách do kúpeľne. Tvár sa ako víťaz, cíť sa ako víťaz, vravel mi ocko. V zrkadle som pôsobila profesionálne a určite som bola schopná vyhrať, rovnako ako hocikto iný.

Keď som prechádzala po mäkkom trávniku k hale, kde sa ocko pod prístreškom rozprával s Frankom Falconettim, mysľou som bola presne tam, kde som mala byť.

„Stáva sa z neho čertovsky dobrý kôň,“ povedal Frank. „Mali sme si ho radšej nechať.“

„Má veľký potenciál, však, srdiečko?“ spýtal sa ma ocko a zdvihol obočie.

„Čaká ho skvelá kariéra,“ odvetila som.

Frank sa usmial. „Takže mi ho nepredáte späť?“

Úsmev som mu neopätovala. „To vôbec nie je vtipné.“

Zasmial sa. „V poriadku. Choď si teda poňho. A želám vám veľa šťastia.“

„Aj my vám,“ ocko ukončil rozhovor.

Vklzla som do stajne a objala som Jaspera okolo krku. Ocko ma vždy varoval, aby som sa ku koňom citovo nepripútala, pretože kone prichádzajú a odchádzajú, lenže Jasper bol výni-

močný. Vdýchla som jeho čistú, konskú vôňu a pomasírovala som mu uši. Natiahol ku mne hlavu. Masáž uší miloval.

„Neboj sa, nikam nepôjdeš,“ zašepkala som mu. „Nedám si ťa.“

Ocko prerušil náš dôverný rozhovor. „Jazdiš ako prvá.“ Ukázal mi bielu okrúhlu tabuľku s číslom 1.

Jazdiť hneď v úvode súťaže bola nevýhoda. Drezúra bola jediná subjektívna časť súťaže a rozhodcovia bodovali prvých jazdcov prísnejšie, aby mali priestor na vyššie známky pre ďalších súťažiacich.

Z výrazu mojej tváre vyčítal obavy. „Čo je? Vari si sa nezľakla! Žiadny strach, to zvládneš. Úvodné stretnutie sa začína už o desať minút. Musíme sa poponáhľať. Ed, kde to je?“

„Zasadačka je pod štadiónom,“ ozval sa Eddie z vedľajšej stajne, ktorú sme si prenajali ako sklad jazdeckého výstroja.

Doma som čistila stajne a sama som česala a sedlala kone, ale na súťažiach sa o to staral Eddie s Mateom. Eddie bol na Rosemonte už dlhé roky. Nikdy nesúťažil, ale vždy bol po ockovom boku. Obaja rozumeli koňom tak, ako som sa to ja len učila.

Ešte raz som Jasperovi pomasírovala uši, vyšla som zo stajne a pripojila som sa k ockovi. Eddie vyšiel zo skladu jazdeckého výstroja s programom v ruke a prstom ukázal na mapu: „Tadiaľto.“

„Vďaka,“ povedal ocko. „Máš meracie pásmo?“

Eddie zmizol a za okamih sa vrátil s pásmom v ruke.

„Po úvodnom stretnutí sa Roan môže rozcvičiť na jednej zo zahrievacích plôch.“

Eddie prikývol a prstami si prečesal krátke rednúce sivé vlasy. „Všetkým tu vytrieš zrak. Cítim to v kostiach.“

Eddieho kosti boli vždy optimistické.

Zasadačka sa už plnila ďalšími jazdcami a trénermi. Jamie Benedict, ktorého ocko celé roky trénoval, predtým ako prešiel do Frankovej stajne, si sadol vedľa mňa. Často sa stávalo, že

jeden z nás skončil na prvom mieste a druhý na druhom, ale radšej som prehrávala s Jamiem ako s hocikým iným. Hoci bol odo mňa starší, vždy sa ku mne správal ako ku seberovnej. Ostatní jazdci pre môj vek na mňa hľadeli zvrchu.

„Jazdíš na Psycho poníkovi?“

„Nie, na Jasperovi. A ty?“

„Na Lune. Ahoj, Monty.“ Načiahol sa cezo mňa a podal ockovi ruku.

Do miestnosti vošli rozhodcovia a úvodné stretnutie sa začalo oznamami. Ocko si na okraj programu robil poznámky.

„Aké máš štartovacie číslo?“

„Jednotku.“

„Fíha!“

„Nieko musí byť prvý.“ Ani za nič by som sa nepriznala, že som z toho nervózna.

Po stretnutí sme všetci zamierili na trať cross-country na oficiálnu prehliadku. Začali sme vo veľkej skupine, ale postupne sme sa rozprchli. Ako vždy, ocko meracím pásmom meral presnú vzdialenosť medzi prekážkami. Trať cross-country bola dlhá takmer päť kilometrov, ale keďže mala tvar podkovy, cieľ bol len niekoľko metrov od štartu.

Pri prekážke na okraji lesa ocko zavráťal opäť do trávnik. „Terén je v poriadku, ale tu si dávaj pozor. Vyskočíš oproti slnku a pristaneš v tieni.“

Do mapky som si poznačila *slnko/tieň*.

Do stajne sme sa vrátili včas na predvádzanie koní. Obliekla som si žaket a zapla si gombíky. Ocko mi z fazónky oprášil neexistujúcu špinku.

Predvádzanie koní sa konalo na asfaltovom chodníku lemovanom kvetináčmi. Od divákov nás oddeľovali povrazy napnuté na stĺpikoch.

S Jasperom sme chodili hore-dolu po chodníku a rozhodcovský zbor vrátane veterinárneho delegáta posudzoval Jaspe-

rov zdravotný stav. Mala som dlhé nohy, ale Jasper ich mal ešte dlhšie, takže som musela bežať, aby som s ním udržala krok. Vyžarovalo z neho pevné zdravie a prvotriedna starostlivosť a od rozhodcov sme si vyslúžili úsmevy a uznanlivé prikyvovanie hlavami.

Keď sme sa vrátili do stajne, vyzliekla som si žaket a vypila celú fľašu vody z chladničky v karavane. Mateo medzitým Jaspera osedlal. Možno som mala teplotu, ale neskoré popoludnie pripomínalo skôr horúce leto ako jeseň. Aj v Sheridane bolo cez deň stále teplo, ale v našej nadmorskej výške v noci už mrzlo. Tu stromy ešte ani nezačali meniť farby.

Keď bol Jasper pripravený, ocko mi pomohol vysadnúť do sedla. Chytila som opraty a usilovala sa potlačiť pocit nepohodlia. Ocko šiel popri nás po chodníku k jednej zo zahrievacích plôch neďaleko parkoviska. Vládla tam atmosféra pripomínajúca cirkusové predstavenie, jednotliví jazdci boli v rôznych fázach rozcvičovania. Niekoľko jazdcov si v strede nacvičovalo kroky na zajtrajšiu skúšku.

„Chôdza-klus-cval okolo celej plochy,“ zavelil ocko. „V oboch smeroch.“

S Jasperom sme sa držali popri plote, raz sme ho obišli chôdzou, potom klusom a nakoniec cvalom. Potom sme to celé zopakovali opačným smerom a po chvíli som sa na jazdenie sústredila natoľko, že na bolesť močového mechúra som celkom zabudla.

Ocko s Eddiem stáli na okraji plochy a pozorne nás sledovali.

„Výborne,“ zakričal ocko a pozrel sa na hodinky. „Na dnes stačilo. Je čas ísť do hotela.“

Kým sme s Mateom Jaspera odsedlali, obriadili a uložili na spánok, ocko si s Eddiem prešiel zajtrajší program. Z chladničky som vybrala mrkvu, rozlomila ju na dva kusy a hodila do vedra s krmivom. Jasper ju hneď pochválil. Okolo papule sa mu objavila ružová pena a čierne oči mu žiarili. V jednej zo

starých kníh v ockovej pracovni som sa dočítala, že prvá vec, ktorú si pri výbere koňa treba všímať, sú oči. Samozrejme, treba si všímať aj ďalšie dôležité veci, ale keď som sa pozrela Jasperovi do očí, vždy som si na tú vetu spomenula.

Cestou do hotela som si sklopila predné sedadlo. Posledné dve noci som pre tie urologické problémy sotva spala, preto som hneď zadriemala a prebrala som sa až vtedy, keď sme zastali pred hotelom a motor sa vypol. V slabom svetle pod markízou som zažmurkala.

„Počkaj ma tu,“ povedal mi ocko.

Hotel bol vzdialený len niekoľko kilometrov od závodiska, preto sa tam ubytovala väčšina účastníkov. S úsmevom som zamávala skupinke známych a usilovala som sa tváriť sviežo. Ešte šťastie, že súťažím len s jedným koňom. V lete som niekedy na jednom podujatí jazdila na dvoch alebo troch koňoch. Tento týždeň by som na to nemala energiu, hlavne preto, že nasledujúci týždeň ma čakajú štvrtročné testy. Škola sa vždy prekrývala so začiatkom a s koncom sezóny.

Myšlienky na školu vo mne vyvolali neprijemnejšie pocity než zvyčajne a vzápätí som si uvedomila dôvod. Sass. Mama.

Veci treba škatuľkovať, povedala som si hlasom ocka. To všetko môže počkať. Som v Middletone a mám tu prácu.

Nasledujúce ráno ma ocko zobudil telefónom ešte pred svitaním. Osprchovala som sa, stiahla si vlasy do uzla a obliekla si drezúrny odev: biele jazdecké nohavice, košeľu s viazankou a čierne kožené čižmy so striebornými ostrohami. Keď som si obliekala čierny žaket, niekto zaklopal na dvere. Pozrela som cez priezor a otvorila.

„Vyzeráš ako víťaz, srdiečko,“ povedal ocko. „Ako sa cítiš?“

„Ako víťaz.“

Cestou na závodisko vyšlo slnko. Milovala som skoré rána a v deň pretekov som sa cítila, akoby som išla dobyť svet.

Eddie uvaril kávu v karavane, v ktorom s Mateom strávili noc. Ocko si nalial plnú šálku silnej čiernej kávy a mne len do polovice. Z malej chladničky som si do šálky priliala smotanú a spolu sme zamierili do stajne.

Eddie Jasperovi zaplietol hustú hrivu do vrkočov a zakrútil ich do dokonalých roziet. Kým ho strojil, vypila som kávu a zhltna energetickú tyčinku. Ocko skontroloval ohlávkú a uzdu. Jasper mal uši nastražené a prežúval zubadlo, ale nekrútil očami, ani nemykal hlavou. Kone majú viac ako tucet výrazov tváre a Jasper bol čulý a zaujatý. Takmer sa usmieval. Aj ja som sa usmievala.

Do začiatku súťaže zostávala ešte hodina, ale hneď ako Eddie skončil, nasadila som si čiernu jazdeckú helmu a natiahla biele jelenicové rukavice. Ocko si preplietol prsty na rukách, aby mi pomohol vysadnúť na Jaspera – sedlo bolo pohodlnejšie ako včera, a zaviedol nás na zahrievaciu plochu, kde som jazdila včera. Bola takmer prázdna.

„V stajni je vždy pokojný,“ poznamenal ocko, „ale pod sedlom hneď ožije.“

Akoby tomu Jasper rozumel, zadnými nohami začal uskakováť do strany. Urobila som s ním zopár osmičiek, aby som upútala jeho pozornosť a rozhybala ho, a keď mal už chrbát mäkký a napätie v zadku povolilo, rozklusala som ho.

„Ruky,“ zakričal ocko, keď sme prechádzali okolo.

Upravila som si polohu rúk. Mala som vo zvyku dvíhať ľavú ruku vyššie ako pravú.

Prešli sme do cvalu a Jasper sa začal vzpierať, čo bola veľká chyba.

„Počkaj, kým sa trochu upokojí,“ zakričal ocko.

Po chvíli sa Jasper v cvale upokojil a ocko chcel, aby sme si ešte prešli klus do strany a zmeny vedúcej nohy.

Keď ocko vyhlásil: „Ideme do cvičnej arény,“ všetky nervové zakončenia sa mi zachveli. Z cvičnej arény sa vchádzalo rovno do súťažnej.

Pred vchodom Mateo ešte raz prešiel snehobielym uterákom po Jasperovej lesklej tmavej srsti. Ocko mi narovnal spodné okraje žaketu. Kým nás upravovali, sledovala som ostatných jazdcov. Jamie s Lunou boli vo vynikajúcej forme, aj Bree Reardonová s Bingom. Keď Charlatan vošiel do cvičnej arény, začal pohadzovať hlavou. Michael mal na tvári napätý výraz.

„Niektó je tu nervózny,“ poznamenala som.

Michael sa zachmúril. „Kto sa ťa pýtal?“

Pokrčila som plecami. Zneistiť súpera je vekmi osvedčená taktika.

„Roan,“ povedal ocko, „súťaž sa začne asi o desať minút. Jasper ťa poslúcha. Zachovaj si toto spojenie a skúšku zajazdiš bez najmenších problémov.“

„Áno, pane.“

„Zhlboka sa nadýchni a pomaly vydýchni... ešte raz... a ešte raz. Výborne. Zostaň uvoľnená a sústredená. A usmievaj sa.“

Jazdcov nehodnotili podľa vystupovania, ale zachmúrený výraz vyvoláva u rozhodcov negatívny dojem. Ocko ma nútil usmievaj sa dokonca aj počas tréningov, aby som si na to zvykla.

„Všetkým ukáž, čo v tebe je, srdiečko,“ jemne ma poklepal po stehne.

Jaspera som v cvičnej aréne udržiavala v miernom kluse. Z reproduktorov sa ozvalo všeobecné privítanie účastníkov. Potom hlásateľ oznámil: „Do súťažnej arény vchádza kôň číslo jeden, Emerald Jazz Dancer zo stajne Rosemont Farms s jazdkyňou Roan Montgomeryovou.“

Zvon označil začiatok skúšky.

Keď sme cválali do súťažnej arény, všetko naokolo prestalo pre mňa existovať, okrem koňa podo mnou, pásu mäkkej hliny pre nami a slnečných lúčov na bielych značkách s lesklými čiernymi písmenami.

Na značke X v strede arény sme zastali tak bezchybne, až som sa takmer nahlas rozosmiala. Úklonom hlavy som pozdravila rozhodcov a pracovným klusom sme prešli na značku C vľavo. Od značky H k značke K sme pokračovali stredným klusom a na značke K sme opäť prešli do mierneho klusu.

Počas nasledujúcich piatich minút sme sa pohybovali po celej aréne, na príslušných písmenách sme predvádzali predpísané cviky, pričom Jasper naberal ohromnú silu a uvoľňoval ju s ľahkosťou a precíznosťou. Jeho kroky boli pravidelné a rovné a jeho zadok a boky sa pohybovali uvoľneným tempom. Keď sme opäť zastali na značke X, zdalo sa mi, že sme práve len začali.

Uzdu som chytila do ľavej ruky, pravú ruku som spustila k boku a úklonom hlavy som sa rozlúčila s rozhodcami. Svet pre mňa opäť začal existovať uprostred potlesku, radostných výkrikov a piskotu. Potľapkala som Jaspera po spotenej šiji. „Výborne, Jasper. Skvelá práca.“

Ocko a Mateo nás čakali pred vchodom. Prešli sme okolo Michaela, ktorý bol ďalší na rade. Keby som ho mala radšej, ľutovala by som ho.

„Po mne sa ti pôjde veľmi ťažko,“ prehodila som.

Zagánil na mňa.

Pravú nohu som prešvihla cez Jasperov krk a zoskočila na zem. Mateo na Jaspera ihneď prehodil prikrývku.

Ocko mi podal fľašu s vodou. „Výborne, srdiečko.“

„Prvotriedny výkon,“ dodal Mateo.

„Vrelá vďaka.“ Svojmu tímu som sa nemohla dostatočne poďakovať. Urobili všetko preto, aby som mala úspech. Je pravda, že za to boli dobre platení – ocko bol prísny, ale štedrý zamestnávateľ, ale nechcela som, aby si mysleli, že to považujem za samozrejmosť.

Mateo prijal moje poďakovanie úklonom hlavy a odviezol Jaspera, kým my s ockom sme čakali na výsledky. Nervy som mala napäté na prasknutie.

„To bol Emerald Jazz Dancer s jazdkyňou Roan Montgomeryovou. Získali známku päťdesiatštyri celé osem.“

Tlmený potlesk z tribúny prezrádzal nesúhlas s hodnotením rozhodcov.

Ocko to poňal filozoficky. „Mala si smolu pri žrebovaní poradia. Keby si štartovala neskôr, určite by si dostala lepšie známky. Bola si takmer dokonalá.“

Keď ocko povie niečo také prehnané ako „takmer dokonalá“, myslí to naozaj.

Mateo na rampe v stajni hadicou oplachoval Jaspéra. Keď mu striekal vodu do tváre, nadvihoval vrchnú peru.

„Choď sa prezliecť do karavanu,“ ocko mi podal kľúče.

Ďalšie dve hodiny sme sledovali súťaž, s Eddiem a Mateom sme zjedli sendviče a dvakrát sme si prešli cross-country trasu. Keď sa začalo stmievať, vyhlásili výsledky z drezúrnej skúšky. Skončila som na desiatom mieste, čo ma sklamalo, ale vedela som, že poradie sa do zajtrajšieho večera môže celkom zmeniť. V cross-country sme s Jasperom excelovali.

Cestou do hotela som celý čas myslela na kúpeľ. Zapáchala som ako maštal', ale neprekázalo mi to. Zmes konského pachu, potu a kože bola moja aromaterapia.

Vstupná hala hotela bola plná ľudí. Vic Embry zo Sports News Network ma pobozkal na líce. „Celý deň som vás zháňal. Skúšku si odjazdila fenomenálne.“

„Vďaka.“

„Dáte si drink?“ spýtal sa ho ocko. Podal mi plastovú kartu od izby. „Choď už hore, srdiečko. Nebudem dlho.“

Pozdravila som sa s ostatnými jazdcami a trénermi a vkĺzla do takmer plného výťahu. Jamie sa tlačil vzadu, ale hneď som ho zbadala, pretože bol o hlavu vyšší než ostatní. „Vynikajúci výkon,“ povedal mi.

Stlačila som gombík na tretie poschodie. „Aj tvoj. Blahoželám.“ Jamie skončil na prvom mieste.

„Myslím to vážne. Hodnotenie nebolo spravodlivé.“

„Mala som smolu, že som šla ako prvá.“

V izbe som si rozpustila vlasy a kým sa napúšťala vaňa, prehrabala som sa vo vaku. Zabalila som si fľašu levanduľovej soli do kúpeľa, ktorú mi pripravila Gertrúda. V aromaterapii sa vyzнала.

„Levanduľa ti pomôže uvoľniť sa,“ vravela.

„Myslíš si, že sa potrebujem uvoľniť?“

„Priveľmi na seba tlačíš.“

Konečne som vylovila fľašu s ručne napísanou nálepkou. Gertrúda bola neúnavná – viedla dve domácnosti, varila pre nás a aj pre seba a Eddieho a ešte si našla čas aj na takéto veci.

Keďže som mala pocit, že ten zápal močového mechúra sa mi zhoršil, nasypala som si do vane len hrst levanduľovej soli. Voňala príjemne, ale v jej relaxačné účinky som nemala veľkú dôveru. Niečo z maminej lekárničky by mi určite pomohlo viac, ale nemala som odvahu urobiť nájazd na jej lieky. Viedla si o nich presnú evidenciu.

Vliezla som do vane a hlavu som si oprela o chladný biely porcelán. Keď sa horúca voda nado mnou uzavrela, zaplavil ma pocit blaženosti.

Ponorila som si aj hlavu a ruky som nechala vznášať sa na hladine. Voda mi naplnila uši a stlmila zvuk vody tečúcej z kohútika.

Hneď som sa cítila lepšie. Horúci kúpeľ je lepší ako tabletky, pomyslela som si. No súdiac podľa toho, že mama dokáže spať ako drevo, tabletky je asi účinnejšie. Alebo za priehrsť tabletiiek. Mohla by som ich zjesť celé hrste ako ona. Nie, radšej nie. Vrátila som sa k svojmu pôvodnému záveru: horúci kúpeľ je lepší ako tabletky. Takto je menej pravdepodobné, že sa zabijem, teda pokiaľ nezaspím a neutopím sa.

Ktorý idiot by mohol zaspáť vo vani a utopiť sa? Zaprskala som, sadla som si a keď som si utrela vodu z očí, strhla som

sa. Ocko sa opieral o veraje, ruky mal ledabolo preložené na hrudi, akoby čakal v rade v banke, a hľadel na mňa hladným pohľadom.

Kolená som si pritiahla k hrudi a objala si ich rukami.

„Sme na pretekoch.“

Na pretekoch mi zvyčajne dal pokoj. Rátala som s tým. No on sa ani nepohol.

Naklonila som sa dopredu a zavrela som vodu. „A som vo vani.“

„S Vicom sme narazili na Franka a rozhodli sme sa, že ideme na večeru,“ povedal. „Prinesiem ti niečo?“

„Nie.“

Zdvihol obočie.

„Pane. Nie, pane.“

Vošiel do kúpeľne a sadol si na okraj vane. Keď rozbalil mydlo a ponoril ruku do vody, najradšej by som sa scvrkla a skryla v orechovej škrupinke. A keď mi horúcou mydlovou vodou ošpliechal kolená a plecía, celá som zmeravela.

„Nič sa predsa nedeje. Kúpem ťa už od malička. A aj ty si ma kúpala.“

Pamätala som sa na to. „Ocko, prosím.“

Prstami šmykľavými od mydla mi prešiel dolu po chrbtici a potom späť.

Na celom tele mi nabehli zimomriavky, dokonca aj v horúcej vode. Uprene som hľadela na kvapkajúci kohútik.

„Pozri sa na mňa,“ povedal.

Ďalšia kvapka rástla, až kým ju vlastná tiaž nevyslobodila. Kvap.

Prsty si mi zaboril do vlasov, zaťal päšť a zdvihol mi hlavu.

„Pozri sa na mňa.“

Poslúchla som.

Pobozkal ma. Jeho pery boli mäkké a presvedčivé. Keď som neodporovala, uvoľnil stisk a vytiahol si prsty z mojich vlasov.

Potiahol ma za ušný lalôčik a odhrnul mi pramienok vlasov z pleca.

„Objednaj si niečo od hotelovej služby. Ráno ťa zobudím telefónom.“ Pobožkal ma na čelo. „A nebuď dlho hore. Lúbim ťa, srdiečko.“

„Aj ja ťa ľúbim, ocko,“ zašepkala som.

- *Dva* -

Drezúra a parkúr sa konali v arénach, ale cross-country trať sa tiahla celé kilometre po poliach, kopcoch, údoliach a lesoch a jediné, na čom záležalo, bolo prekonávať vo veľkej rýchlosti prekážky.

Mapu trate som študovala včera večer v hotelovej izbe, kým som zo sendviča vyjedala morčací rezeň, a aj dnes ráno pri skorých raňajkách s ockom v hotelovej reštaurácii, kde si s ostatnými súťažiacimi vymieňal úsmevy, potriasal ruky a želal im veľa šťastia, zatiaľ čo ja som sa sústredila na mapu. Opäť som jazdila ako prvá. Poradie sa nezmení až po konečné vyhlásenie výsledkov.

Rovnako ako pri drezúrnej skúške celú jazdu som si vizualizovala a prekážky na mape som spájala s prekážkami na trati. Na mape som si vyznačila každý orientačný bod, každú zákrutu, každý výskok a doskok a zapísala cieľový čas. Presne som vedela, kde musím byť a kedy tam musím byť. Stratégia je dôležitá, lenže je to iba teória. Bola som pripravená vysadnúť na svojho koňa a jazdiť.

Závodisko pôsobilo ako obrázok z pohľadnice: bezoblačný pastelový východ slnka, smaragdová tráva, snehobiele latkové ploty, upravené záhony s množstvom chryzantém v jesenných farbách. Dokonalý deň na to, aby som zahviezdila.

Zamierili sme rovno do stajne. Jaspera sme našli driemať. Jednu zadnú nohu mal pokrčenú a kopytom sa opieral o špičku,

hlavu mal zvesenú a pysky povolené. Akokoľvek úchvatne pôsobil pri práci, v stajni bol z neho úplný mumák.

„Zobudil sa na raňajky,“ oznámil nám Eddie, „a teraz od-dychuje.“

Ocko otvoril dvere do jeho boxu a Jasper sa zobudil. Prudko potriasol hlavou, akoby chcel zo seba striasť tú hlúpu stajňovú verziu.

„Takže ideme na to, srdiečko,“ povedal ocko.

Kým s Mateom sedlali Jaspéra, išla som sa do skladu jazdec-kého výstroja obliecť. Už som mala na sebe čiernu polokošeľu, jazdecké nohavice a čižmy a k tomu som si pridala ochrannú vestu, športové hodinky a na hlavu som si nasadila helmu. Eddie mi na zápästie pripol povinný zdravotný náramok. Na ochrannú vestu som si dala štartovné číslo a na ruky som si navliekla ob-nosené čierne rukavice.

Zahriali sme sa v takmer prázdnej cvičnej aréne, kde Jasper preskakoval cez cvičné prekážky, akoby mal krídla. Bree Rear-donová mala na sebe košeľu s leopardím vzorom, ktorá doko-nale ladila s Bingovou ohlávkou a sedlovou podložkou. Ocko povedal, že biela a čierna pôsobí elegantnejšie, klasickejšie, ale páčilo by sa mi, keby moja jazdecká výbava bola farebnejšia.

„Výborná práca,“ povedal ocko, keď sme kráčali k trati. „Dá-vaj si pozor na rovnováhu a pokračuj rovno k osemnástke. Ak na okamih zaváhaš, zaváha aj on.“

Zaváhanie bola otázka stotiny sekundy, čo bolo kratšie ako žmurknutie oka.

Eddie nás viedol vo veľkom kruhu za štartovacím boxom.

„Zrýchli tam, kde budeš môcť,“ radil mi ocko. „A sleduj si čas. Zajazdi to tak, ako sme si naplánovali. Cieľový čas je se-dem päť, sedem desať.“

Na veľkom švajčiarskom časovači pri štartovacom boxe od-tikávali sekundy. Upravila som si remienky na prilbe a suché zipsy na ochrannej veste.

„Počúvaš ma?“ spýtal sa ocko.

„Sedem päť, sedem desať.“

Prižmúril oči. Pozrela som sa naňho miernym pohľadom, z čoho usúdil, že mu neodvrávam.

„Číslo jeden na štart,“ vyhlásil usporiadateľ a Eddie nás odviedol do štartovacieho boxu.

Jasper sa chvel nedočkavosťou.

„Už si sa prebral, však?“ zamrmala som si pod nos.

Časomerač začal odpočítavať od desať.

„Deväť... osem... sedem...“

Pri nule – presne o ôsmej – sme galopom vyrazili vpred.

Prvé tri prekážky boli živé ploty, dosť široké, ale nie veľmi vysoké, a Jasper ich hravo zdolal.

Blížili sme sa k štvrtej prekážke, hromade brvien, a Jasper na mikrosekundu zaváhal.

„Skoč!“ skríkla som a Jasper skočil.

Pri doskoku som mu stisla boky a cvalom sme sa rútili cez pole. Sklonila som sa k jeho šiji, aby som zmenšila odpor vzduchu, ale keď sme sa blížili ku kamennému múru, vystrela som sa a použila všetky prirodzené pomôcky, ktoré som mala k dispozícii: polohu tela, nohy, ruky a hlas.

„Skoč!“

Preleteli sme ponad múr.

Kombináciu troch živých plotov v priekope Jasper zvládol bez problémov. Cválali sme hore kopcom. Na vrchu sme preskočili ďalšiu prekážku a potom nás čakal trojskok kaskádovito dolu kopcom.

V hlave mi odtikávali sekundy, ale keď sme sa blížili k jednej z nových prekážok, ktorá pripomínala obrovskú konskú podkovu, pozrela som sa na hodinky. Šli sme rýchlejšie, než sme mali, ale boli sme na desiatom mieste a keďže po nás nasledovali ďalší jazdci a na druhý deň ma čakal ešte parkúr, musela som dobehnúť v stanovenom časovom limite sedem minút a tridsať sekúnd.

Ocko vravel sedem päť, sedem desať. Takýmto tempom prideme do cieľa najmenej o pätnásť sekúnd skôr, ale Jasper nejavil ani náznak únavy, preto som sa rozhodla rýchlosť nekontrolovať.

Jasper zvládol všetkých dvadsaťosem skokov s absolútnou ľahkosťou. Keď sme preleteli okolo časovača, od radosti som vykrikla.

Spomalila som do klusu. Od trenia uzdy sa Jasperovi na šiji vytvorila biela pena, ale ináč bol v poriadku. Celá zadychčané som z neho zoskočila.

„Vidíš svoj čas?“ ocko ukázal na časovač na okraji závodiska.

Padla mi sánka. 6:37:02. Otočila som sa k ockovi. Chlad v jeho očiach na mňa zapôsobil ako ľadová sprcha. Išli sme prirýchlo. Jasper fučal, ale nebol vyčerpaný ani dýchavičný.

Eddie zachytil môj pohľad a potľapkal Jaspera po krku v mieste, kde mu uzda vytvorila z potu penu, aby si to nikto nevšimol.

„Je v poriadku,“ vyhlásila som presvedčivejšie, než som sa cítila. Za prirýchlu jazdu by som mohla dostať žltú kartu. Vlni som jednu dostala za to, že som pri zahrievaní nemala zapnutý remienok prilby pod bradou.

Blížil sa k nám veterinár na povinnú prehliadku.

Keď som Jaspera viedla dookola a veterinár si ho spolu s okom prezerali, srdce mi bilo rovnako rýchlo ako Jasperovi. Veterinár mu priložil na bok stetoskop a ohmatal nohy.

„Je v poriadku,“ vyhlásil nakoniec.

Keď Eddie odvádzal Jaspera do stajne, chcela som ísť s ním, ale ocko ma chytil za lakeť. „Chce s nami hovoriť Vic.“

Zaviedol ma k záhonu kvetov pred bielym latkovým plotom. Za ním sa dvíhali zelené kopčeky trate cross-country. Pekné pozadie na interview.

Vic stál v popredí, ožiarený postriebrenými dáždňikovými reflektormi na vysokých podstavcoch. Jeho producentka Laura nám rukou naznačila, aby sme k nemu pristúpili bližšie. Potom

podišla ku kameranamovi a keď sa rozsvietilo červené svetlo, povedala: „Ideme, Vic.“

„Pripravení?“ spýtal sa nás Vic. „Tri, dva, jeden.“ Vic sa pozrel priamo do kamery. „Pri mne stojí Roan Montgomeryová, ktorá práve tu v Middletone odjazdila cross-country vo vynikajúcom čase a jej otec a zároveň tréner, držiteľ troch olympijských medailí Monty Montgomery. Roan, bol to úžasný športový výkon.“

Usilovala som sa prejavíť to nadšenie, ktoré som cítila v cieli. „Vďaka.“

„Do cieľa si prišla takmer celú minútu pred optimálnym časovým limitom pre túto trať. Neobávaš sa, že si svojho koňa priveľmi vyčerpala?“

Hoci som nedostala žltú kartu a ani som Jasperovi neublížila, trochu ma to trápilo. Ak som ho priveľmi unavila, zajtra by mohol byť pri parkúre malátny.

Usmiala som sa. „Ocko kladie veľký dôraz na kondíciu. Jasper je vo vynikajúcej forme. Zajtra bude pripravený.“

Vic strčil mikrofón pred ockovu tvár. „Monty?“

„Nemôžem povedať, že jazdila presne podľa mojich inštrukcií, ale ľahko je kritizovať, keď sami nesedíte v sedle. Vzhľadom na jeho kondíciu som presvedčený, že zajtra budú mať rovnakú šancu ako všetci ostatní.“

„Počas celej sezóny si odskákala všetky cross-country kolá bez jediného trestného bodu,“ povedal mi Vic. „To ťa budúci rok kvalifikuje na účasť na dvoch hviezdnych podujatiach. Ako sa cítiš?“

Vic sa každého pýtal, ako sa cíti. Predstavovala som si, že niekto stratí nervy a odpovie mu „na figu“.

„Úžasne. Tvrdo sme pracovali, aby sme boli na súťaž pripravení, ale je tu množstvo vynikajúcich koní a množstvo jazdcov, ktorí tiež celú sezónu tvrdo pracovali.“

„A nemyslíš si, že voči ostatným máš veľkú výhodu? Si jediná, koho trénuje Monty Montgomery.“

Ocko mi stisol plece a žiarivo sa naňho usmial – naše značkové gesto otec – dcéra.

„Áno, mám veľké šťastie,“ odpovedala som.

Po sérii časových penált a pádov sa súťaž cross-country pre mnohých jazdcov stala nočnou morou. Luna pri preskoku vodnej priekopy spadla a hoci sa nezranila, Jamieho odviezla sanitka. Bol celý premočený a otrasený a ľavú ruku si držal pri hrudi.

Očakávala som, že keď budeme sami, ocko sa do mňa hneď pustí, ale celou cestou do hotela neprehovoril. To, čo som urobila, nebola tá najhoršia vec na svete. Určite by sa hneval viac, keby som v hodnotení nepostúpila vyššie.

Vo vstupnej hale hotela bolo plno ľudí z médií. Prijímali sme blahoželanía k môjmu víťazstvu. Ocko hravo zvládol rolu hrdého otca a trénera, ale každá poznámka o mojom čase pridávala ďalšiu guľku do jeho arzenálu.

Cestou hore výťahom sme mlčali. Keď sa otvorili dvere, ocko rázne vykročil k našim izbám. Zabral celú šírku chodby, takže som musela kráčať za ním.

Odomkol dvere na mojej izbe. „Chod' sa osprchovať a prezliecť.“

„Ideme na párty?“ Po súťaži cross-country bola vždy veľká párty. Zvyčajne to bola zábava, hoci ocko mi nikdy nedovolil zostať dlho.

„Nie. O hodinu máme rezerváciu v reštaurácii.“

„S kým budeme večerať?“ Počas pretekov sme často večerali s riaditeľmi spoločností, ktorých výrobky som propagovala, ako Romolo Madrid Saddlery, Clox Sports a Fitness Watches.

„S nikým,“ odvrkol.

Super. Večera pre dvoch s ockom.

Osprchovala som sa a vysušila si vlasy. Obliekla som si čiernu sukňu a mäkký biely kašmírový pulóver. Väčšinou som nosila

jazdecké oblečenie alebo školskú uniformu, ale mama milovala nakupovanie a často prišla domov aj s niečím pre mňa. Poďakovala som sa jej, ale na oblečení mi absolútne nezáležalo.

Ocko mi zaklopal na dvere, čerstvo osprchovaný a oholený. Aj po rokoch bol stále tým úspešným športovcom, akým býval predtým, ako som sa narodila, jazdcom, ktorému sa podarilo vzbudiť záujem verejnosti o exkluzívnu trojdňovú súťaž všestrannej spôsobilosti. Keďže ho často prezentovali ako tvár podujatia, jeho spolujazdci ho začali prezývať „Tvár“.

Nasledovala som ho cez parkovisko k nášmu Land Cruiseru. Hoci bolo len šesť hodín, slnko už zapadlo a svietilo pouličné osvetlenie. Zapla som si bezpečnostný pás. On nie. Nikdy si ho nezapínal a odkedy už nejazdí profesionálne, prestal na koni nosiť helmu. Neporaziteľný ocko.

Reštaurácia bola elegantná, tlmene osvetlená malými lampami na stoloch.

Pre seba objednal bourbon a pohár vody, pre mňa pohár mlieka a chateaubriand a cisársky šalát pre nás oboch. Keď čašník odišiel, spýtal sa ma: „V akom čase si mala prísť do cieľa?“

Už to bolo tu. Aspoňže sme boli na verejnosti. Na verejnosti by sa nikdy nesprával hrubo ani neslušne. Dokonca aj v súkromí kričal len zriedkavo. Niekedy som si želala, aby sa rozkričal, ale len dovtedy, kým to naozaj neurobil a nepresvedčila som sa, že jeho neústupná pokojná logika je výhodnejšia.

„Sedem päť, sedem desať.“

„A v akom čase si prišla?“

„Šesť tridsaťsedem.“ So stotinami som sa neobťažovala.

„Prečo si sa nedržala mojich pokynov?“

„Nemyslela som na to.“ Nebola to pravda. Vedela som, čo robím.

„Nasledovala si hodinky, neposlúchla si ma. Nepochopila si, že sedem desať bolo viac ako rýchlo. Dnes si vyhrala, ale zajtra kvôli tomu môžeš prehrať.“

„Rozdiel je len dvadsaťpäť sekúnd.“ Bol to slabý argument. Štvrt minúty v každodennom živote neznamená nič, ale v cross-country znamená veľa.

„Dvadsaťosem, aby sme boli presní. Alebo tridsaťtri, keby si prišla do cieľa za sedem minút a desať sekúnd. Tá námaha, ktorú musel Jasper vynaložiť, mu bude zajtra chýbať. Bolo to od teba nezodpovedné. Je to prejav nezrelosti a nedostatku úsudku. Jediné, čo si mala urobiť, bolo jazdiť podľa mojich pokynov.“

„Mrzí ma to. Ale cross-country sa vždy jazdí...“

„Taký výkon si vyžaduje iný spôsob tréningu. Nikto iný dnes nejazdil ako ty. Ich kone budú zajtra čerstvé, pretože ich dnes nezneužili.“

„Ja som Jaspera ne...“ začala som, ale zarazila som sa. Keby som povedala, že som ho nezneužila, nebola by to pravda. Na to, ako som dnes jazdila, nebolo žiadne ospravedlnenie. „Mrzí ma to.“

Zdvihol dva prsty k čašníkovi a objednal si ďalší pohár bourbunu.

„Frank už ľutuje, že ho predal,“ pokračoval.

Táto zdanlivo náhodná poznámka mi vyrazila dych. Vyhrážal sa mi. Ruky, ktoré som mala zložené v lone, sa mi roztriasli. „Viac sa to nestane.“

Keď nám priniesli jedlo, zjedla som zopár kúskov mäsa a vypila mlieko. Nebola som taký dobrý jazdec ako ocko, ale určite som bola lepšia a mala som viac rozumu než som dnes predviedla. Ocko túto poznámku ďalej nerozvádza, ale hrozbu nepoprel a neurobil nič, aby som sa cítila lepšie, hoci bol jediným človekom, ktorý to mohol urobiť.

Keď sme kráčali po chodbe k našim izbám – tentokrát vedľa seba, povedal: „Chystám sa zavolať mame. Chceš s ňou hovoriť?“

Posledná vec, po ktorej som túžila, bol nútený rozhovor s mamou.

„Nie, pane.“

Pobozkal ma na čelo. „Ráno ťa zobudím. Lúbim ťa, srdiečko.“

„Aj ja teba, ocko.“

Oblečená som vliezla do postele. Nevyhrážal sa mi často, ale jeho trénerský štýl nezahŕňal len pozitívne afirmácie. Svoj šarm si nechával pre verejnosť. Niekedy ma to privádzalo do šialenstva – ten rozdiel medzi mužom, ktorého som poznala, a mužom, ktorého videli všetci ostatní.

Hrozba, že stratím Jaspера, ma celkom vyviedla z miery. Mala som ďalšie kone. Boli rovnako talentované a aj s nimi som vyhrávala, lenže Jaspера som si obľúbila. Od prvého okamihu medzi nami fungovalo dokonalé spojenie. Bol úžasný a keď sme boli spolu, aj ja som bola úžasná.

Ocko pre také niečo nemal pochopenie. Bola som profesionálka a očakával odo mňa, že tak sa budem aj správať.

Zrak mi zabľúdil na minibar, ale mala som dosť rozumu, aby som odolala.

Rozhodla som sa čeliť faktom. Dnes som hlúpo odignorovala ockove pokyny. Mal takmer nadprirodzené schopnosti rozumieť koňom a jazdeniu, nehovoriac o tom, že mal viac skúseností a talentu ako hocikto iný, koho som poznala. Bol autorom knihy *Súťaž všestrannej spôsobilosti v jazdeckom športe*.

Nepovedal mi priamo, že sa chystá Jaspера predať; tá hrozba bola skôr podprahová. Existovala, ale s Jasperom nám nehrozilo bezprostredné nebezpečenstvo. Jediné, čo som musela urobiť, bolo jazdiť tak, ako mi povie. To zvládnem.

Hrozbu som odviedla do stajne v mojej mysli. Už bola dosť plná.

Prezliekla som sa a vrátila sa do postele s učebnicou literatúry. Štvrťročné testy boli nasledujúci týždeň. Dokonalosť sa vyžadovala na všetkých frontoch.

Keď som prečítala niekoľko strán, z ockovej izby som začula tlmený hovor. V prvej chvíli som si myslela, že je to televízia.

Vstala som a priložila ucho k stene.

„Mimochodom, dnes sme vyhrali súťaž.“

Tón jeho hlasu naznačoval, že očakával, že mama sa ho na to spýta. Rozhovor prebiehal presne tak ako všetky rozhovory medzi nimi – ocko zo seba chrlil autoritatívne tvrdenia a mama odpovedala s absolútnym nezaujmom, bez ohľadu na tému.

Príčinou ich nešťastného manželstva som bola ja. Niektorí rodičia by sa uchýlili k nevinnej lži o dátume počatia ich dieťaťa, ale mama sa vôbec netajila tým, že ocko si ju vzal len preto, lebo bola tehotná, hoci ona bola viac ako ochotná ísť na potrat. Tie isté príbehy opakovala tak často, že ma už viac nezraňovali. Teda až na jeden o tom, že moju postieľku presťahovala z detskej izby vedľa ich spálne do izby na opačnom konci domu.

„Ale keď bude malá plakať, nebudeme ju počuť,“ namietal ocko.

„Veď presne o to mi ide,“ vyhlásila mama.

Začali sa problémy v mojej rodine s plačúcim bábätkom, ktoré muselo byť umlčané? Moju prvú detskú izbu zmenili na šatník, z druhej sa stala spálňa, v ktorej spávam dodnes a z ktorej ma z opačnej strany domu stále nie je počuť.

Hotelové steny boli oveľa tenšie ako steny v Rosemonte.

„Stále zapíjaš tabletky bourbonom. Raz prídem domov a nájdem ťa mŕtvu.“

To by spôsobilo množstvo nepríjemností – polícia, súdny lekárik, neželaná publicita. Ľudia by začali klásť nepríjemné otázky.

Z toaletného stolíka som vzala diaľkový ovládač a vliezla som späť do postele.

„Načisto si sa zbláznila,“ pokračoval ocko.

Zapla som televíziu. Hlasitosť som zvýšila natoľko, aby som prehlušila ockov hlas, lenže na čítanie som sa už sústrediť nedokázala. Zavrela som knihu a prepínala medzi kanálmi, kým som nenarazila na starý čiernobiely film a pri čudnej, prirýchlej

kadencii reči hercov a ich nie celkom britskom prízvuku som nakoniec zaspala.

Keďže som sa v celkovom poradí umiestnila na prvom mieste, v nedeľnom parkúre som mala jazdiť ako posledná, no napriek tomu sme na závodisko prišli skoro, pretože ocko chcel zistiť, v akom stave je Jasper po včerajšej jazde. Aj ja som si oňho trochu robila starosti.

Eddie previedol Jaspера okolo stajne a oznámil nám, že Jasper sa ako zvyčajne výdatne naraňajkoval. Ocko mu skontroloval nohy a s uspokojením konštatoval, že sú v poriadku. Potom sme absolvovali ďalšiu veterinárnu prehliadku s výsledkom, že Jasper je absolútne zdravý.

Asi pol hodiny pred začiatkom parkúru vyvesili na nástenku pred arénou náčrt trasy.

Ocko si ju prezrel jediným pohľadom a odstúpil nabok, aby som si ju mohla naštudovať, a uvoľnil miesto ostatným jazdcom, ktorí sa okolo nej tlačili. Bree mi stúpila na nohu a ani sa mi neospravedlnila.

Trvalo mi asi tridsať sekúnd, kým som si schému trate nevryla do pamäti, a potom som si vypočula ockove rady. Tentoraz som bola odhodlaná riadiť sa jeho pokynmi do posledného písmena.

„Jazdci, môžete vojsť na trať,“ oznámil hlas z reproduktora.

Otočila som sa a ocitla sa zoči-voči Bree.

Uškrnula sa. „Včera si to zabila.“

„Vďaka. Tebe ten záver veľmi nevyšiel. Škoda. Musíš sa cítiť hrozne.“

Vyviedla som ju z rovnováhy. Videla som jej to v očiach.

„Veľa šťastia,“ povedala som veselým tónom a pri bráne, kde tréneri a jazdci vchádzali na trať, som sa pripojila sa k ockovi.

Ploty natreté jasnými farbami a črepníky s kvetmi, ktoré ich lemovali, pôsobili v rannom slnku slávnostne. Polovica sedadiel na tribúne už bola obsadená a ďalší ľudia stále prichádzali.

„Roan,“ oslovil ma ocko prisne.

„Len sa pozerám, koľko je tu divákov.“

„Radšej sa sústreď sa na trať. Musíš predvídať, kde môže mať Jasper problém.“

Ostrými otočkami môžete ušetriť čas, ale riskujete, že kôň bude pred skokom nevyvážený, čo môže mať za následok, že zhodíte prekážku. Zhodnotila som problémové miesta: krátke vzdialenosti medzi prekážkami na začiatku trate, siedma prekážka by mohla Jaspéra zvádzať k tomu, aby zamieril k východu, vysoké kríky po jedenástej prekážke by uňho mohli vyvolať dojem, že je to posledný skok, pričom za kríkmi nás čakala posledná prekážka, čierno-žltá ohrada.

Zastavili sme sa pri každej prekážke a vypočula som si ockove rady. Potešilo ma, že jeho inštrukcie zodpovedali mojim riešeniam, ale aj keby to tak nebolo, urobila by som presne to, čo mi povedal.

Sadli sme si na tribúnu a sledovali súťaž. Prekážky padali. Jazdcov diskvalifikovali. Bree sa vôbec nedarilo. Sophie Archuleta jazdila vynikajúco, až kým sa jej kôň pri poslednej ohrade nesplašil a nezhodil ju zo sedla.

Ocko sa postavil. „Podme sa rozcvičiť.“

Už som mala na sebe jazdecký úbor a kým ocko sedlal Jaspéra, obliekla som si žaket a na hlavu som si nasadila helmu. Keď sme vošli do zahrievacej arény, ocko si vyložil nohu na najnižšiu tyčku plotu a Jasper vykročil elegantným predĺženým krokom. Podo mnou sa očividne cítil dobre – nebol unavený a vôbec nemal dojem, že ho zneužívam. Zdvihlo mi to náladu a po niekoľkých okruhoch som ho popohnala do klusu a nakoniec do cvalu.

Vo vedľajšej aréne Frank Falconetti zakričal na Michaela: „Neťahaj ho tak, Mike. Zdvihne hlavu a nebude vidieť prekážku.“

Pozrela som sa na Mika. Skrátil Charlatanovi opraty.

„Nie!“ skríkol Frank. „Presne naopak. Skús to ešte raz.“

S Jasperom sme preskakovali cvičné prekážky, ocko ma občas napomenul, ale väčšinou sa len prizeral. Nakoniec kývol hlavou k bráne. Michael a Frank už odišli. Zahrievacie arény boli prázdne. Nastal čas.

Keď sme vošli do arény, zavládlo ticho.

Ľahkým klusom sme prešli úvodný okruh, aby si Jasper mohol prezrieť prekážky a aby sme sa predviedli rozhodcom. Všetky kone, ktoré dnes súťažili, prešli ráno veterinárnou kontrolou, ale rozhodcovia chceli sami posúdiť telesnú kondíciu každého koňa.

Zapla som časovač a nasmerovala som Jaspera na stred prvej prekážky.

Ešte sme boli vo vzduchu, keď som zbadala druhú prekážku. Jeden krok po pristátí, potom oblúk a pred odrazom ďalšie dva dlhé kroky.

Skôr ako sa prednými kopytami dotkol zeme, vedela som, že musím urobiť presne sedem krokov, aby sme sa bezpečne dostali k múru z tehál. Ak by urobil osem, zhodili by sme ho. Stisla som ho stehnami.

Jasprove odrazy boli silné, prekážky preskakoval s ľahkosťou a pristával bez toho, aby narušil rytmus cvalu. Trasu sme skončili bez trestných bodov za účtyhodných šesťdesiatosem sekúnd, rovnako ako Michael so Charlatanom, ale vďaka výsledkom z cross-country som sa stala nielen najmladšou jazdkyňou, ktorá kedy súťažila v prestížnej súťaži pre pozvaných účastníkov, ale aj najmladšou víťazkou.

S Michaelom a súťažiacimi, ktorí skončili na treťom a štvrtom mieste, sme sa zoradili v strede arény na odovzdávanie cien. Prezident súťaže mi podal ťažký strieborný pohár a Jasperovi uviazal na uzdu veľkú modrú mašľu. Potom sme urobili tradičný víťazný okruh cvalom okolo arény.

Keď sme klusali von, potľapkala som Jaspera po šiji. Bola som mu nesmierne vďačná.